

Το πάρτι των νεκρών

Ήταν Φλεβάρης όταν ο Γιάννης και η Μυρτώ αποφάσισαν να διοργανώσουν ένα αποκριάτικο πάρτι. Ένα αποκριάτικο πάρτι με σερπαντίνες και κομφετί, με καουμπόηδες και μαχαραγιάδες. Έμοιαζε πραγματικά καταπληκτική ιδέα!

Όλα ξεκίνησαν όταν πέθανε η κα. Πουλοπούλου. Ο Γιάννης τη θυμόταν από μικρό παιδάκι, όταν ζούσε και εκείνος στην ίδια πολυκατοικία. Μετά μετακόμισε, έφυγε από το Παγκράτι και πήγε να ζήσει σε άλλη περιοχή της Αθήνας. Τη θυμόταν. Τη θυμόταν, καθώς περνούσαν τα χρόνια να βαραίνει και η πλάτη της να μη μπορεί πια να σταθεί ίσια, να καμπουριάζει από το βάρος της ηλικίας. Τη θυμόταν σε διάφορες φάσεις. Ξαφνικές στιγμές στο χρόνο, στιγμιαίες εικόνες, μια και δεν την έβλεπε και τόσο συχνά αργότερα, ίσως μια φορά στα 5 χρόνια όταν τον έστελνε καμιά φορά η μάνα του να πάρει το νοίκι. Και όταν την ξανάβλεπε ήταν ακόμα πιο σκυφτή, και στο τέλος γριά, δεν άκουγε και δεν έβλεπε. Η αίσθηση του χρόνου είναι πιο σκληρή έτσι παρά όταν κυλάει γραμμικά, μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα. Ήτανε καλός άνθρωπος η κα. Πουλοπούλου, ή τουλάχιστον έτσι τη θυμόταν ο Γιάννης. Και μετά πέθανε. Στεναχωρήθηκε όταν έμαθε τα νέα ο Γιάννης.

Τότε του ήρθε η φαινή ιδέα, «Τρελή ευκαιρία για ένα αποκριάτικο πάρτι», σκέφτηκε. Και πράγματι, που θα βρισκόταν άλλο άδειο διαμέρισμα για τέτοια δουλειά. Ορίσανε την ημερομηνία του πάρτι ως την Παρασκευή 13 Φεβρουαρίου. Είχανε ακριβώς 2 εβδομάδες μπροστά τους. «Μυρτώ, πότε να κάνουμε το πάρτι, Παρασκευή 13 ή Σάββατο 14;», είχε ρωτήσει τη γυναίκα του. «Να το κάνουμε Παρασκευή 13», είχε πει εκείνη χωρίς ιδιαίτερη σκέψη. «Καλά, δε φοβάσαι μήπως είναι γκαντέμικη μέρα». «Μπα, ότι πρέπει είναι. Θα προσθέσει μια ατμόσφαιρα μυστηρίου, μια δόση σασπένς. Ότι πρέπει είναι, μην ανησυχείς...». Και πραγματικά δεν ανησύχησε εκείνη τη στιγμή. «Όπως θέλεις αγάπη μου», είχε πει χαμογελώντας. Ίσως θα έπρεπε να είχε επιμείνει όμως. Ίσως θα έπρεπε να το είχανε συζητήσει λιγάκι παραπάνω. Αμέσως μετά αρχίσανε να καλούνε φίλους και γνωστούς.

Στρωθήκανε στη δουλειά. Έπρεπε να γίνουν διάφορα. Καταρχάς έπρεπε να προσέξουνε να μην λερωθούνε οι τοίχοι μια και ο μάστορας είχε προλάβει να τους βάψει. Αγοράσανε πλαστικό συσκευασίας, αυτό με τις μπουρμπουλήθρες που άμα αρχίσεις να τις σκας δεν μπορείς να σταματήσεις. Αρχίσανε να καλύπτουμε τους τοίχους. Ο Κώστας και ο Γιώργος είχαν επιστρατευτεί για να βοηθήσουν, όπως και η Μυρτώ, αλλά ο Γιάννης το είχε πάρει πιο ζεστά από όλους τους άλλους.

- Κώστα, νομίζεις ότι θα έχει επιτυχία το πάρτι; Ήτανε αργά το βράδυ και ο Γιάννης με τον Κώστα έντυναν το Χωλ με το πλαστικό συσκευασίας.
- Νομίζω πως ναι, άλλωστε έχουμε τόσα χρόνια να κάνουμε πάρτι μασκέ!
- Ναι, αλλά ξέρεις, έχω ένα κακό προαίσθημα. Να, σαν να μην είναι σωστό εμείς να διασκεδάζουμε. Μην ξεχνάς ότι η κα. Πουλοπούλου δεν έχει ούτε 20 ημέρες που πέθανε.
- Ε, καλά, κάθε μέρα πεθαίνουν άνθρωποι.
- Ναι, αλλά εδώ ήταν το σπίτι της, εδώ έζησε μια ζωή, χαρές και λύπες, πάνω από σαράντα χρόνια έζησε εδώ. Ήταν το σπίτι της και τώρα είμαστε εμείς εδώ και εκείνη μπορεί να μη μας θέλει. Μπορεί να θέλει να μείνει μόνη της ... να σκεφτεί.
- Τι εννοείς να σκεφτεί; Είναι νεκρή η γυναίκα, πεθαμένη, καπούτ.
- Έλα τώρα, μη μιλάς έτσι, δείξει λίγο σεβασμό.
- Μα δεν είπα τίποτα ... στο κάτω κάτω της γραφής αν επιμένεις μπορούμε να την καλέσουμε και αυτή.

Ο Γιάννης τον κοίταξε και ένιωσε μια μικρή ανατριχίλα. «Εντάξει, κράτα μου λίγο να το κολλήσω».

Την επόμενη ημέρα ο Γιάννης με τη Μυρτώ πήγανε στα μαγαζιά για να αγοράσουνε διάφορα αποκριάτικα. Μάσκες, σερπαντίνες, καραμούζες, λοιπά καρναβαλίστικα και μια μεγάλη, μια τεράστια μάσκα. «Πώς σου φαίνεται», τη ρώτησε. «Πολύ τρομακτική πραγματικά! Να την πάρουμε, να την κρεμάσουμε στο σαλόνι», απάντησε η Μυρτώ. Και έτσι και έγινε. Πήγανε όλα τα πράγματα στο διαμέρισμα που θα γινόταν το πάρτι και αρχίσανε τη διακόσμηση. «Πιάσε την άκρη της γιρλάντας με λίγο σελοτέπ ακόμα, θα φύγει». Ύστερα αποφασίσανε να τοποθετήσουμε την τεράστια τρομακτική μάσκα στο κέντρο του τοίχου. Όσοι χόρευαν θα πίστευαν ότι τους κοιτάει. Όσο ο Γιάννης κρατούσε τη σκάλα η Μυρτώ ανέβηκε κρατώντας τη μάσκα. Έφταιγε το μικροσκοπικό μίνι που φορούσε; Μήπως έφταιγε η τρομακτική ατμόσφαιρα που ανάδινε το διαμέρισμα, ο πρόσφατος θάνατος της κας. Πουλοπούλου και η τρομακτική μάσκα; Η τραγική θνητότητα του ανθρώπου, η ανάγκη για επιβίωση, η ανάγκη για αναπαραγωγή, για τη διαίωσιση του είδους ως προσωρινό αντίδοτο στον φόβο του θανάτου, του τελικού νικητή; Όπως και να έχει η Μυρτώ κατάφερε να ξυπνήσει μέσα του τα πιο αρχέγονα ένστικτά του. Αλήθεια, παραλίγο να πέσει κάτω από τη σκάλα. Ίσα ίσα κατάφερε να κολλήσει τη μάσκα πριν εκείνος την αρπάξει και την πετάξει στο πάτωμα. Έκαναν έρωτα, εκεί, πάνω στο φαγωμένο πάτωμα, κάτω από το βλέμμα της μάσκας. Έβλεπε κανείς άλλος; Ο Γιάννης για μια στιγμή νόμισε ότι έπιασε μια περίεργη λάμψη, τόσο αμυδρή, με την άκρη του ματιού του. Σβήσανε τα φώτα και φύγανε με γέλια και χαχανητά. Η μάσκα έμεινε μόνη της στο σκοτάδι.

Το βράδυ ο Γιάννης δεν κοιμήθηκε καθόλου καλά. Η αλήθεια είναι ότι δεν είχαν κάνει και τίποτα τόσο κακό. Είχαν κάνει έρωτα στο πάτωμα σε ένα άδειο διαμέρισμα. Εντάξει, δεν είναι και τόσο τραγικό. Έτσι δεν είναι; Και όμως, σαν κάτι μέσα του να ήθελε να τον τιμωρήσει. Είδε και πάλι το δωμάτιο, το σαλόνι που στολίζανε. Μέσα στο μισοσκοτάδο έψαχνε να βρει το διακόπτη, πουθενά όμως. Η μάσκα δεν φαινότανε σχεδόν μέχρι που άρχισε να ακούει ένα θόρυβο. Στην αρχή δεν ήταν παρά ένας ψίθυρος. «Πως τολμάς», φώναζε χωρίς καμία προειδοποίηση. Ο Γιάννης γύρισε έντρομος και κοίταξε τη μάσκα που είχε πάρει ένα απόκοσμο κόκκινο χρώμα. «Εγώ ήρθα να σε ενοχλήσω στο σπίτι σου;», βρόντηξε όλο θυμό η φωνή. Έπεσε στα γόνατα, έκλαιγε και κυλιότανε. «Σε παρακαλώ», κέτευσε όλο αγωνία. Ξαφνικά βρέθηκε σε ένα λαβύρινθο από μικρούς διαδρόμους, στενούς, όσο πήγαινε και στένευε, όσο πήγαινε και γινόταν πιο χαμηλό. Δεν μπορούσε να προχωρήσει παρά μόνο προς τα μπροστά. «Βοήθεια», χαμένος μέσα στον κλειστοφοβικό λαβύρινθο, «δεν θέλω να παίξω άλλο αυτό το παιχνίδι!». «Δε σε κάλεσα εγώ εδώ. Εσύ ήρθες μόνος σου!». Ξύπνησε μέσα σε μια απόκοσμη υπαρξιακή αγωνία με ένα βουβό ουρλιαχτό, «Αααααααααααααααα». Έβρεχε πολύ δυνατά.

Το πρωί, πάντως, όλα είχαν περάσει. «Όνειρο ήταν αγάπη μου», τον είχε παρηγορήσει τρυφερά η Μυρτώ, «μη στεναχωριέσαι, απλά αγχώθηκες λιγάκι με όλα αυτά. Όλα θα πάνε καλά». Ξανακοιμήθηκε μέχρι το πρωί σε ένα ήσυχο γλυκό ύπνο. Σα να είχε κοπάσει πια η καταγίδα.

Όμως υπήρχαν πολλές δουλειές να γίνουν ακόμα. Ο Γιάννης επέστρεψε πίσω στο διαμέρισμα το απόγευμα μετά το γραφείο. Χρειαζόντουσαν καρέκλες ή κάτι για να κάθεται ο κόσμος. Πήρε μερικά πλαστικά κασόνια από το απέναντι μανάβικο και έφτιαξε πάγκους με το πλαστικό περιτυλίγματος. Ύστερα συνέχισε να ντύνει τους τοίχους και να στολίζει το κυρίως δωμάτιο αλλά και να κρεμάει γιρλάντες στα λοιπά δωμάτια. Ο Κώστας και ο Γιώργος ήρθαν και αυτοί να βοηθήσουν. Μετά πήγανε για πίτσα στο Porto Fino.

- Παιδιά, δεν νιώθω και πολύ καλά, οφείλω να το ομολογήσω.
- Τι συμβαίνει; ενδιαφέρθηκε ο Κώστας.
- Να, χθες μου φάνηκε ότι είδα κάτι, είπε ο Γιάννης.
- Τι εννοείς; ρώτησε ο Γιώργος.
- Εννοώ ότι μου φάνηκε ότι είδα μια λάμψη, ένα φως. Ήτανε μόνο με την άκρη του ματιού μου βέβαια...

- Μια λάμψη;
- Ναι, στο διαμέρισμα. Στολίζαμε μαζί με τη Μυρτώ, τοποθετούσαμε τις γιρλάντες και εκείνη την τρομακτική μάσκα. Είδα μια λάμψη με την άκρη του ματιού μου ή τουλάχιστον έτσι μου φάνηκε.

Ακολούθησε σιωπή όσο ο Κώστας και ο Γιώργος μασουλάγανε σκεπτικοί τις πίτσες τους.

- Κοίτα, είπε σοβαρά ο Κώστας σκουπίζοντας το στόμα του με μια χαρτοπετσέτα. Νομίζω ότι το συζητήσαμε αυτό τις προάλλες.
- Το ξέρω, αλλά αυτό είναι διαφορετικό, είπε ο Γιάννης αμυντικά.
- Δεν είναι διαφορετικό, όχι κύριε, επέμεινε ο Κώστας κουνώντας το δάκτυλό του.
- Πως δεν είναι, αφού σου είπα ότι νομίζω ότι είδα μια λάμψη. Ή μάλλον, όχι απλά νομίζω αλλά είμαι σχεδόν βέβαιος. Τι λες τώρα;
- Νομίζω, ή μάλλον δε νομίζω αλλά είμαι σχεδόν βέβαιος, ότι σου έχει γίνει έμμονη ιδέα το γεγονός ότι θα κάνουμε το πάρτι στο σπίτι που ζούσε κάποιος ο οποίος προσφάτως πέθανε.
- Δεν είναι ακριβώς έτσι...
- Ωραία, πες μας τι ακριβώς έγινε.
- Να, εκεί που στολίζαμε το σαλόνι με τη Μυρτώ, μόλις είχαμε στερεώσει τη μεγάλη μάσκα στον τοίχο, είδα αυτή τη λάμψη.
- Έτσι στα καλά του καθουμένου;
- Εντάξει, ξέχασα να σας πω ότι...
- Ότι; ρώτησε με ενδιαφέρον ο Γιώργος.
- Ότι τέλος πάντων μας έπιασε κάτι σεξουαλικό και το κάναμε.
- Δηλαδή κάνατε σεξ μέσα στο διαμέρισμα;
- Ναι, το κάναμε εκεί στο πάτωμα, κάτω από τη μάσκα. Εντάξει, δε νομίζω ότι είναι και τόσο ακραίο. Δεν είναι ότι το κάναμε πάνω σε ένα φέρετρο ή μέσα στο ασανσέρ ...
- Και τότε είδες τη λάμψη;
- Ναι...
- Πες το ρε μαλάκα, έβαλε τα γέλια ο Γιώργος.
- Ναι, πρόσθεσε ο Κώστας. Δεν είναι τίποτα αγόρι μου. Απλά είδες το φώς σου.
- Γελάτε μαλάκες, γελάτε. Όταν θα έρθει ο μουμούς για να σας φάει θα είναι πολύ αργά.

Πέμπτη απόγευμα. Χτυπάει το τηλέφωνο. «Ναι;». «Α, γεια σου αγόρι μου, πως πάει;». Ήταν ο κολλητός του Γιάννη ο Μήτσος στην άλλη άκρη της γραμμής. «Ναι, ετοιμάζουμε το παρτάκι για την επόμενη Παρασκευή». «Ναι, Παρασκευή και 13. Ω, θα γίνει κόλαση». «Ναι, Ναι», γέλιο, «Jason, Ο δολοφόνος με το πριόνι!». «Θα έρθετε;». «Ωραία, πολύ ωραία, θα τα πούμε από κοντά. Πολλά φιλιά».

Το Σάββατο το πρωί ο Γιάννης με τη Μυρτώ έκαναν μια βόλτα στα μαγαζιά για να διαλέξουνε στολές και λοιπά αποκριάτικα αξεσουάρ. Μπήκανε σε ένα κατάστημα που πούλαγε αποκριάτικα είδη και νοίκιαζε και κουστούμια. Ο Γιάννης αγόρασε μόνο μια μακριά ψεύτικη γενειάδα με μουστάκι και μια περούκα με επίσης μακριά και πυκνά σγουρά μαλλιά. Είχε την προηγούμενη ημέρα αγοράσει από το Μοναστηράκι ένα μπερέ και μια κονκάρδα-αστέρι και ύστερα, από ένα άλλο μαγαζάκι, δύο φτηνές κυνηγετικές ζώνες. Είχε και τη στολή παραλλαγής από το στρατό. Θα φορούσε τη στολή και το μπερέ με το αστέρι. Θα φορούσε τα μούσια και χιαστή τα φουσεκλίκια. Σκέτος Τσε Γκεβέρα θα ήταν! Η Μυρτώ από την άλλη πρόβαρε διάφορες στολές. Είχε αποφασίσει να νοικιάσει μια έτοιμη στολή, δεν είχε και πολύ όρεξη να αυτοσχεδιάσει. Πρώτα μάγισσα, ύστερα πριγκίπισσα και μετά κατέληξε σε μια στολή χήρας με βέλο. «Αυτή θα πάρω, το αποφάσισα τελικά.», είπε γελώντας. Εντάξει, ο Γιάννης ήταν πλακατζής και του φάνηκε αστείο. Ήταν πάντως αρκετά μακάβριο αν σκεφτεί κανείς ότι είχαν παντρευτεί μόλις το προηγούμενο καλοκαίρι!

Στο σπίτι πρόβαρε τη στολή του αντάρτη. Ναι, του άρεσε πολύ. Ήταν απλή αλλά ευρηματική. Έβαλε και μια κουμπούρα στη ζώνη που είχε αγοράσει πριν από μερικά χρόνια όταν είχε ντυθεί πειρατής. «Όχι, αυτό μάλλον δε ταιριάζει», σκέφτηκε, «Θα μοιάζω περισσότερο με ήρωα του 21 παρά με αντάρτη που πήρε τα βουνά». Κοιτάχτηκε στον καθρέπτη με φανερή ικανοποίηση. Έφτιαξε τον μπερέ, τον ήθελε να κάθεται λίγο στραβά πάνω στο μακριά σγουρά μαλλιά της περούκας. Ένωθε πραγματικός αντάρτης! Αυθόρμητα άρχισε να τραγουδάει: «Μάλλια σγουρά, μαλλιά κορακοχρώμα, τ' άνεμιζέ ο αγέρας στα ζερβά, σας αγαπούσα πάντοτε και τώρα, η δόλια μου η καρδιά αστράφτει και βροντά». Κοιτάχτηκε και πάλι στον καθρέπτη δοκιμάζοντας διάφορες γκριμάτσες. Πρώτα αδιάφορος, σοβαρός, να ατενίζει τον ορίζοντα και ύστερα θυμωμένος και αποφασισμένος μαχητής προτάσσοντας τα ατσάλινα στήθη του στον εχθρό. «Μυρτώ, πως σου φαίνεται», φώναξε, «Για έλα εδώ να μου πεις την άποψή σου». Η Μυρτώ ήρθε μασουλώντας ένα τυροπιτάκι από αυτά που είχε πάρει κατεψυγμένα για να τα ετοιμάσει στο φούρνο για το πάρτι. «Μμμμ, καλό μου φαίνεται.», είπε, «Ίσως μόνο να πρέπει να μαζέψεις λίγο τα μαλλιά. Να έτσι», πρόσθεσε φτιάχνοντας λίγο την περούκα. «Εντάξει, έτοιμος ...», είπε τελικά. «Ωραία, πάρε με μια φωτογραφία». Έφερε τη φωτογραφική μηχανή και τον αποθανάτισε. Γιατί; Γιατί της ζήτησε να τον βγάλει φωτογραφία; Γιατί δεν περίμενε να την ξαναφορέσει την ημέρα που θα γινόταν το πάρτι; Ίσως να είχε νιώσει τη μοιραία κατάληξη ...

Πέρασαν οι μέρες και έφτασε η προπαραμονή. Ήταν Τετάρτη απόγευμα. Χρειαζόταν λίγο ακόμα πλαστικό για τους τοίχους. Ευτυχώς το κατάστημα ήταν ανοιχτό παρά το ότι ήταν Τετάρτη. Εντάξει, αγόρασε ακόμα ένα μεγάλο ρολό και το έδεσε στο πίσω μέρος της μοτοσυκλέτας. Σε 20 λεπτά βρισκόταν στο Παγκράτι και άρχισε να καλύπτει τους τελευταίους τοίχους με το υλικό συσκευασίας. Είχαν έρθει και οι γείτονες από το διπλανό διαμέρισμα, κάτι καλά παιδιά, για να τον βοηθήσουν. Όταν τελείωσαν με τους τοίχους κάνανε ένα μικρό διάλειμμα για μπίρες και φάγανε και μερικά από τα τσιπς που είχε αγοράσει ο Γιάννης για το πάρτι. «Άντε γεια μας. Θα είναι καταπληκτικό πάρτι», είπε ο Στάθης. «Σίγουρα», γέλασε ο Γιάννης. Μετά τον βοήθησαν να μοιράσει σε όλα τα διαμερίσματα της πολυκατοικίας μια πρόσκληση που είχε τυπώσει στον υπολογιστή. Παλιό δοκιμασμένο κόλπο. Εκτός του ότι θα ήταν πολύ ωραία να ερχόταν κόσμος από την πολυκατοικία, μια ευκαιρία για νέες φιλίες, το να προσκαλείς τους γείτονες αποδεδειγμένα μειώνει τις αντιδράσεις τους και τις κλήσεις προς την αστυνομία.

Τότε χτύπησε το κινητό του. «Εμπρός». Ήταν ο DJ. Τον περίμενε στο καφενείο από κάτω. Αφησε μερικές τελευταίες «πινελιές» για την επόμενη ημέρα, παραμονή του πάρτι, και κατέβηκε γρήγορα τα σκαλιά. «Γεια σου Μάκη», τον χαιρέτησε. Κάθισαν να πιούν ένα καφέ. Συζήτησαν για τη μουσική που θα έβαζε ο Μάκης και για τις λοιπές λεπτομέρειες, πού ακριβώς θα γινότανε το πάρτι, τι ώρα θα ερχότανε, κλπ. Του έδωσε και εκατό ευρώ προκαταβολή. Αργότερα ο Γιάννης θα τα έκλαιγε αν και ο Μάκης, ομολογουμένως, δεν ήθελε να τα πάρει εξ' αρχής ενώ και αργότερα, κάποια φορά που συναντήθηκαν τυχαία, ήθελε να του τα επιστρέψει.

Επέστρεψε στο σπίτι του αρκετά νωρίς και πολύ ικανοποιημένος με την πρόοδο στην προετοιμασία. Βρήκε τη Μυρτώ στην κουζίνα. Όλο το σπίτι ευωδίαζε από τα τυροπιτάκια και λουκανικοπιτάκια, σπανακοπιτάκια και λοιπές λιχουδιές που ετοιμάζε εκείνη. Είχε κάνει γραμμή παραγωγής και είχε ψήσει ήδη ένα τεράστιο βουνό από δαύτα όταν μπήκε εκείνος στο σπίτι. Έπλυνε τα χέρια του, σήκωσε τα μανίκια του και βάλθηκε να τη βοηθήσει. Ήταν και εκείνη πολύ χαρούμενη για το πάρτι και ήταν σίγουρη για την επιτυχία του. Κούνια που την κούναγε!

Και ήρθε η παραμονή! Αλήθεια πόσο το περίμεναν όλοι. Και ο Γιάννης και η Μυρτώ αλλά και οι λοιποί φίλοι. Όλη μέρα στο γραφείο ο Γιάννης δε σκεφτόταν παρά μόνο πόσο όμορφα θα περνάγανε. Θα ερχόντουσαν όλοι οι φίλοι αλλά και άλλοι γνωστοί και άγνωστοι. Κάποιοι θα ήταν ντυμένοι στο ίδιο θέμα, όπως πχ ο ένας Ταρζάν και ο άλλος Τζέην ή Μπάτμαν και Ρόμπιν και άλλος Καίσαρας και

Κλεοπάτρα. Άλλοι θα φορούσαν μάσκες και άλλοι θα ήταν απλά κατάλληλα μακιγιαρισμένοι. Κάποιους δε θα τους αναγνωρίζανε με τίποτα. Θα κρατούσαν κρυφή την ταυτότητά τους μέχρι το τέλος της βραδιάς. Μπορούσε να φανταστεί το Διόνυσο να μπαίνει μέσα, φορώντας δάφνινο στεφάνι και κρατώντας έναν αμφορέα γεμάτο με κρασί. Γύρω του οι Σιληνοί και οι Σάτυροι θα έβγαζαν τη γλώσσα τους και θα ρευόντουσαν δυνατά. Μετά σίγουρα θα ερχόταν και μια καμήλα, αποτελούμενη από δύο ανθρώπους – έναν μπρός και ένα πίσω - ή ένας γάιδαρος. Σε όλα τα πάρτι μασκέ εμφανίζεται κάποιο τέτοιο κουστούμι. Οι Άραβες και οι Αραπίνες, τα χαρέμια και οι χοροί της κοιλιάς και αυτά δε λείπουν ποτέ. Άλλωστε το καρναβάλι είναι ευκαιρία για σεξουαλική απελευθέρωση. Πάντα υπάρχουν γυναίκες που ντύνονται έκφυλες πόρνες και άντρες που ντύνονται σέξι γυναίκες, όποιος και αν είναι ο λόγος που το κάνουν.

Και πραγματικά η μέρα πέρασε μέσα στην ονειροπόληση. Ο Γιάννης επέστρεψε νωρίς στο σπίτι. Βρήκε τη Μυρτώ να συνεχίζει να ψήνει βουνά από τυροπιτάκια και λοιπά φαγητά. «Μυρτώ, θέλεις βοήθεια;», ρώτησε. Εκείνη έγνεψε αρνητικά. «Τα καταφέρνω μόνη μου. Εσύ είσαι έτοιμος;». «Πρέπει να πεταχτώ να αγοράσω δύο ή τρία όμορφα χάρτινα φαναράκια για να περάσω μέσα τους γλόμπους που κρέμονται γυμνοί και ίσως και μερικές τελευταίες πινελιές για να είναι όλα έτοιμα αύριο. Θα πεταχτώ τώρα για να τελειώνω». Τη φίλησε και έφυγε. Του έριξε μια τρυφερή ματιά πάνω από τον ώμο της. «Μην αργήσεις», είπε και γύρισε στην δουλειά της.

Ο Γιάννης πετάχτηκε μέχρι τα καταστήματα. Στο δρόμο συνάντησε τις πρώτες νιφάδες χιονιού να αιωρούνται. «Τι συμβαίνει;». Μόλις και πρόλαβε να μπει στο κατάστημα πριν αρχίσει να ρίχνει με το καντάρι. Δεν έδωσε και πολύ σημασία, πίστεψε ότι θα σταματούσε πολύ σύντομα. Έψαξε και βρήκε τρία πολύ όμορφα φαναράκια, στρογγυλά και χρωματιστά. Το ένα γαλάζιο το άλλο κίτρινο ανοιχτό και το τρίτο κόκκινο. Πήρε και μερικές ακόμα σερπαντίνες και προχώρησε προς το ταμείο. Πλήρωσε και βγήκε έξω. Μέσα στα δέκα λεπτά που βρισκόταν μέσα στο κατάστημα το είχε στρώσει. Ακόμα και η σέλα της μοτοσυκλέτας του ήταν καλυμμένη από χιόνι. Ευτυχώς είχε σταματήσει να χιονίζει πια. Τουλάχιστον για την ώρα...

Μισή ώρα αργότερα βρισκόταν στο διαμέρισμα στο Παγκράτι. Οι δρόμοι ήταν βρεγμένοι και έκανε πολύ κρύο. Τοποθέτησε τα φαναράκια και μετά έπιασε να τακτοποιεί μερικά αντικείμενα που περίσσευαν, στη μικρή αποθηκούλα του διαμερίσματος, πίσω από μια πόρτα τζαμένια, με ημιδιάφανο κρύσταλλο. Αλήθεια, η πόρτα δεν έκλεινε καλά. Προσπάθησε μαλακά. Προσπάθησε με δύναμη. Τίποτα. «Αααα! Έχουν μείνει μερικά καλώδια καρφωμένα πάνω της», αναφώνησε και βάλθηκε να τα ξεκαρφώνει με την πένσα. Δεν έκλεινε όμως ακόμα και αφού τελείωσε με αυτό. «Μήπως φταίνε τα πολλά στρώματα μπογιάς;», σκέφτηκε. Έσπρωξε την πόρτα με δύναμη. «Όχι, δεν φταίει αυτό, δεν φταίει αυτό. Μα τί συμβαίνει;». Άρχισε να κοπανάει την πόρτα αλλά μάταια. Ήταν σα να την κρατούσε κάποιος από πίσω. Σα να ήταν κάποιος από πίσω που την έσπρωχνε και δεν μην την άφηνε να κλείσει τελείως. «Κλείσε, κλείσε, καταραμένη», φώναζε εκτός εαυτού και την έσπρωχνε με δύναμη, την κλώτσαγε, την χτύπαγε με τις παλάμες του με κίνδυνο να σπάσει το κρύσταλλο. Σταμάτησε, μούσκεμα στον ιδρώτα. «Γιατί αγχώνομαι τόσο πολύ για μια κωλοπόρτα;» αναρωτήθηκε σκουπίζοντας το μέτωπό του.

Και τότε ξαφνικά είχε μια παράξενη αίσθηση. Άκουσε κάτι; Όχι, μάλλον ένοιωσε κάτι. Ανατρίχιασε! Εκείνη τη στιγμή, μέσα στην τέλεια ησυχία της νύχτας, μιας ησυχίας πρωτόγνωρης, μεγενθυμένης από την μόνωση που πρόσφερε η πυκνή κουρτίνα του χιονιού που έπεφτε ασταμάτητα έξω, μέσα σε ένα άδειο διαμέρισμα, μέσα σε ένα άδειο διαμέρισμα όπου πριν από λιγότερο από ένα μήνα ζούσε ακόμα μια γηραιά, σκυφτή, ευγενική κυρία, ένοιωσε κάτι που δεν είχε ξανανιώσει ποτέ μέχρι τότε. Ένοιωσε να ανατριχιάζει η σπονδυλική του στήλη και το σβέρκο του. Ένοιωσε ρίγη και στην κορυφή του κεφαλιού του και μια κρυάδα να διαπερνά όλο του το σώμα. Τότε ένοιωσε μια παρουσία. Γύρισε αργά, αργά, σα

σε αργή κίνηση, ευχόμενος να έχει φύγει στο μεταξύ και τότε είδε, αν και όχι με τα μάτια του σώματός του αλλά μάλλον ένιωσε με τα μάτια της ψυχής του, μια παρουσία να αιωρείται απροσδιόριστα μπροστά του. Τότε το ρολόι του τοίχου χτύπησε δώδεκα.

Το φαινόμενο αυτό, ή μάλλον για να είμαστε πιο τίμιοι, η αίσθηση αυτή, δεν κράτησε για πάνω από μερικά δευτερόλεπτα. Μετά όλα επανήλθαν αλλά φυσικά του πήρε αρκετή ώρα να ηρεμήσει. «Τι θέλει;», ήταν το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε. Δεν του είχε φανεί επικίνδυνη, και λέω επικίνδυνη, γιατί δεν υπήρχε καμία αμφιβολία στο ταραγμένο του μυαλό ότι είχε αντικρύσει ένα φάντασμα. Το φάντασμα της κυρίας Πουλοπούλου.

Μάζεψε όσο πιο γρήγορα μπορούσε τα πράγματά του και χωρίς καμία καθυστέρηση κλείδωσε το διαμέρισμα και κατέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά. Το χιόνι έπεφτε σαν κάτασπρος καταρράχτης. Με πολύ δυσκολία έβαλε μπρός τη μοτοσικλέτα και έφτασε τελικά στο σπίτι του μέσα στη χιονοθύελλα. Η Μυρτώ καθόταν σε μια καρέκλα και κοιτούσε το χιόνι που έπεφτε ασταμάτητα. Ο Γιάννης άνοιξε την πόρτα και εκείνη γύρισε και τον κοίταξε. Ακουμπούσε στο τραπέζι με τον αγκώνα της και απλά έσκυψε προς τη μεριά του. Είχε μια λυπημένη έκφραση στο πρόσωπό της. Δεν είπανε κουβέντα.

Ανοιξαν την τηλεόραση. Σε όλα τα κανάλια έκτακτες εκπομπές σχετικά με την ξαφνική κακοκαιρία «... σφοδρές χιονοπτώσεις σε όλη την κεντρική και νότια Ελλάδα ...», ενώ αλλού έλεγε «... Παρακαλούνται οι πολίτες να μην κυκλοφορούν στους δρόμους χωρίς σοβαρό λόγο ...» και ύστερα «... οι πολικές θερμοκρασίες θα επικρατήσουν ...».

Την επόμενη ημέρα, Παρασκευή και 13, το πρωί η Αθήνα ξύπνησε σε ένα Χριστουγεννιάτικο, παραμυθένιο τοπίο. Οι δρόμοι μπροστά στο σπίτι τους ήταν στρωμένοι με χιόνι, ανέγγιχτοι. Κανένας δεν είχε προσπαθήσει να μετακινήσει το αυτοκίνητό του ακόμα. Στην τηλεόραση μια εικόνα μιας Αθήνας καθηλωμένης στις τραπεζαρίες και στους καναπέδες της. Ο Γιάννης γέλασε.

- Υπό άλλες συνθήκες θα ήμουν πολύ χαρούμενος που δε θα πηγαίναμε στη δουλειά. Θα καθόμασταν όλο το πρωί στο σαλόνι μας φορώντας τις πιτζάμες μας, θα πίναμε τον καφέ μας και θα τρώγαμε τα κρουασάν μας και κατά το μεσημεράκι θα βγαίναμε έξω για λίγο χιονοπόλεμο, λίγο πριν το μεσημεριανό μας φαγητό. Ύστερα θα ρίχναμε ένα βαρύ κυριακάτικο μεσημεριανό ύπνο και θα ξυπνάγαμε μόνο για να δούμε καμιά ταινία στην τηλεόραση τρώγοντας μια πίτσα από αυτές που έχουμε στην κατάψυξη. Όμως ...». Του έπιασε το χέρι,

- Έλα μη στεναχωριέσαι.

- Μα πως είναι δυνατόν να μη στεναχωριέμαι; απάντησε ο Γιάννης λίγο έντονα. Τόση προσπάθεια κάναμε, τόσα χρήματα ξοδέψαμε και τώρα ... Και τώρα δεν πρόκειται πια να γίνει το πάρτι.

- Έλα, μπορούμε να το αναβάλλουμε για αύριο το βράδυ.

- Το ξέρεις ότι δεν γίνεται, δεν ξέρουμε τι καιρό θα κάνει αύριο το βράδυ, μπορεί η κακοκαιρία να συνεχίσει. Και δεν μπορούμε να το αφήσουμε για τελευταία στιγμή. Άλλωστε ο DJ είναι κλεισμένος τα Σάββατα. Δουλεύει σε ένα μαγαζί. Που θα βρούμε τελευταία στιγμή άλλο DJ.

- Εντάξει, μη κάνεις έτσι, μπορεί να το κάνουμε το επόμενο Σαββατοκύριακο, πρότεινε τελικά η Μυρτώ.

- Νομίζω, Μυρτώ, ότι ξέχασες το λόγο που δεν το είχαμε οργανώσει εξ' αρχής για τπ επόμενο Σαββατοκύριακο.

- Θύμισέ μου...

- Ξέχασες ότι το επόμενο Σαββατοκύριακο είναι το τέλος του καρναβαλιού και άρα τριήμερο μια και η Καθαρά Δευτέρα είναι αργία;

- Α ναι, έχεις δίκιο, τώρα θυμήθηκα ...

- Οι περισσότεροι φίλοι μας είχαν δηλώσει ότι θα λείπουν το τριήμερο, πρόσθεσε ο Γιάννης. Τελείωσε, Μυρτώ, δε θα γίνει καθόλου. Αυτό ήταν. Έτσι κι αλλιώς δεν έχω πια κέφι να προσπαθήσω άλλο. Κουράστηκα. Απλά δεν ήτανε γραφτό...

- Εντάξει, τότε μπορούμε να απολαύσουμε τη μέρα μας, όπως την περιέγραψες πριν. Είναι μια σπάνια, παραμυθένια, χιονισμένη μέρα. Μη το ξεχνάμε αυτό.

Ξαφνικά η διάθεσή του Γιάννη άλλαξε. «Έχεις δίκιο.», είπε, και ύστερα από μια μικρή παύση, «Φέρε να φάμε κανένα κομμάτι πίτσα και κανένα τυροπιτάκι από αυτά που είχες ετοιμάσει για το πάρτι». Εκείνη σηκώθηκε και έφερε ένα πιάτο γεμάτο με λουκανοπιτάκια, πιτσάκια, κλπ. «Γρώγε», του είπε γελώντας, «για καμιά εβδομάδα δε θα φάμε τίποτα άλλο». «Ναι», απάντησε εκείνος, «αν αποκλειστούμε από τα χιόνια τουλάχιστον δε θα πεινάσουμε!»

Η υπόλοιπη ημέρα πέρασε ήσυχα και χωρίς να στεναχωρηθούνε ιδιαίτερα πια για το πάρτι. Το είχανε πάρει απόφαση. Μόνο αργά το βράδυ, λίγο πριν κοιμηθούνε, ενώ ήταν ξαπλωμένοι στον καναπέ αγκαλιά μπροστά στο αναμμένο τζάκι, η Μυρτώ μίλησε με χαμηλή, ήρεμη φωνή..

- Ξέρεις, με απασχολεί λίγο κάτι.

- Τί συμβαίνει; της χάιδεψε τα μαλλιά.

- Να αναρωτιέμαι, τι συνέβη ακριβώς.

- Τι να συνέβη; απάντησε εκείνος. Απλά χιόνισε ...

- Ήταν τυχαίο; γύρισε και τον κοίταξε. Νομίζεις πραγματικά ότι ήταν τυχαίο;

- Δηλαδή τι νομίζεις εσύ; ανασηκώθηκε ελαφρά και την κοίταξε με ενδιαφέρον.

- Νομίζω ότι ήταν γκαντέμικη μέρα, νομίζω ότι κακώς επιλέξαμε την Παρασκευή και 13. Γκαντέμικη μέρα. Είχες δίκιο τελικά που δεν ήθελες να το κάνουμε Παρασκευή και 13.

Γύρισε στο πλάι και ακούμπησε απαλά το κεφάλι του στο μαξιλάρι, «Κοίτα, εγώ δεν το εννοούσα έτσι ακριβώς. Μπορεί όμως να είναι και έτσι ...», μουρμούρισε, «... μπορεί να είναι και έτσι ...». «Το πιο σημαντικό όμως», είπε μέσα του ύστερα από μια παύση, «είναι ότι δεν το ήθελε η κα. Πουλοπούλου. Δεν ήθελε να εισβάλλουνε στο σπίτι της αλλόκοτοι μασκαράδες.»

Τους πήρε ο ύπνος στον καναπέ. Και ο Γιάννης είδε ένα περίεργο όνειρο. Σαν να είχε βγει από το σώμα του, σα να πετούσε. Βρισκόταν άραγε στο αστρικό πεδίο; Πέταξε μέχρι το Παγκράτι, μέχρι την πολυκατοικία, μέχρι το διαμέρισμα που θα γινόταν το πάρτι. Τα φώτα ήταν αναμμένα. Στην είσοδο η κα. Πουλοπούλου, διάφανη, σχεδόν σαν αέρας, ντυμένη με ένα απλό όμορφο φόρεμα υποδεχόταν τους καλεσμένους της. «Γεια σας, καλώς ήρθατε στο σπίτι μου. Περάστε, περάστε να πιείτε κάτι». Οι καλεσμένοι, ψυχές και αυτοί, σε ζευγάρια ή μόνοι τους, χαιρετούσαν ευγενικά και περνούσαν στο εσωτερικό του διαμερίσματος. «Πραγματικά, πολύ όμορφη η ιδέα σας κα. Πουλοπούλου», είπε μια εξίσου γηραιά κυρία με ξανθά βαμμένα μαλλιά και κόκκινα χείλη. «Πως σας ήρθε να διοργανώσετε μια τόσο όμορφη δεξίωση;». «Μα χρυσή μου», απάντησε εκείνη ευγενικά, «μην ξεχνάμε πως η ζωή είναι μικρή». «Πραγματικά, πραγματικά.», απάντησε η φίλη της, «Ο άνθρωπος πρέπει να ξέρει να διασκεδάζει μια και μια ζωή την έχουμε και αν δεν τη γλεντήσουμε ...».

Ο Γιάννης ξύπνησε λίγο πριν τα χαράματα. Έκλεισε τα μάτια του και είδε πάλι την κα. Πουλοπούλου, όπως την είχε δει στο όνειρο. Το πρόσωπό της ήταν πραγματικά τόσο φωτεινό! Η όψη της ήταν όμως τόσο απόκοσμη. Σαν να μην ήξερε ποιά ήταν. Σα να είχε σταματήσει ο χρόνος για εκείνη. Άραγε ήξερε πως ήταν πια νεκρή;

Το διαμέρισμα έμεινε ξενοίκιαστο για περίπου ακόμα 6 μήνες μετά την μοιραία εκείνη Παρασκευή. Κάθε φορά κάτι γινόταν. Τη μια φορά ο υποψήφιος ενοικιαστής απολύθηκε από τη δουλειά του. Δε θα

μπορούσε πια να καλύψει το ενοίκιο πριν βρει άλλη δουλειά και έτσι υπαναχώρησε. Τον λυπηθήκανε και του επιστρέψαμε ακόμα και την προκαταβολή που είχε δώσει. Την άλλη φορά το ζευγάρι χώρισε την προηγούμενη ημέρα από τη μέρα που είχε οριστεί για την υπογραφή του συμβολαίου και, τέλος, άλλος υποψήφιος ενοικιαστής εισείχθει επείγοντως στο νοσοκομείο και κατέληξε μερικές ημέρες αργότερα.

Τελικά αποφάσισαν να κάνουνε αγιασμό. Την ίδια ημέρα που εκτελέστηκε το μυστήριο, και μόλις δύο ώρες αργότερα, το διαμέρισμα ενοικιάστηκε σε ένα πολύ ευγενικό ζευγάρι.

Ο Θεός να αναπαύει την ψυχή της κας. Πουλοπούλου...